

въ сухата шума и духна нѣколко пѣти. Предъ насъ пламна буенъ огънь и озари околнитѣ борове, натоварени съ снѣгъ. Следъ малко насѣче борови клони и ги натрупа върху огъня. А имаше наблизу и цѣли борове, навалени отъ бури. Съ малко трудъ единъ следъ другъ тате ги наслага край огъня, за да чакатъ редъ.

Виелицата навѣваше снѣженъ прахъ надъ огъня и още повече го разпалваше. Запаленитѣ дърва, богати съ ароматна смола, църкаха, пищѣха, праскаха и говорѣха, оплак- ваха се на нѣкакъвъ незнаенъ езикъ. Въ тѣхното безмълвие сякашъ ги е разтревожило неприятелско нашествие. Гибель е настанала въ тѣхния миръ. Снѣга се топѣше наоколо. Малко настрана баща ми запали и другъ огънь. Тамъ прене- се запаленитѣ дърва отъ първия огънь. Измѣте съ боровъ клонъ и жаръта. Ние станохме и послахме друга черга на отопленото мѣсто, като подложихме борови клони, Азъ и Митко легнахме. Подъ главитѣ ни имаше импровизирани отъ борови клони възглавници. Завиха ни добре. Усѣтихме то- плина отдолу. Баща ми запали огънь и отъ другата ни страна.

— Сега, Коле, легни си край децата, — рече настоя- телно мама, — да си починешъ малко и да дрѣмнешъ. Азъ ще трупамъ дърва върху огъня.

Тате не се възпротиви. Това бѣше последната му по- чивка, последния му сънъ. Легнаха съ баба край насъ и добре се завиха съ голѣма черга. Заспали сме като мъртви. До заранѣта баба смѣнила мама, а тате — баба. Вълцитѣ виели наоколо, но не смѣли да доближатъ. Най сетне се умълчали.

На сутринѣта всички се чувствувахме отморени, обо- дрени и успокоени... Страшната нощъ отмина, но настана още по-страшенъ день...

Бурята бѣше спрѣла. Нейния гнѣвъ се пропилялъ. Кър- вава слѣнце се издигна и възсия на изтокъ. Ясникъ — студъ голѣмъ. Отново се стѣкмиха товаритѣ и се настаниха на тритѣ свикнали на тежини гърбове. Мама, тате, баба съ тѣхъ изглеждаха необикновено голѣми. Азъ и братчето ми